

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.825/2012/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Petrassy Miklós ügyvéd ügyintézése mellett a Petrassy Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt I. rendű felperes neve (címe) I. rendű, II. rendű felperes neve (címe) II. rendű, III. rendű felperes neve (címe) III. rendű és IV. rendű felperes neve (címe) IV. rendű felpereseknek, a dr. Vadász Ágnes ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperessel szemben kártérítés iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 12.P.20.862/2012/10. számú ítélete ellen a felperesek részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és az alperes részéről Pf.5. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 100 000 (egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 2 500 000 (kétfmillió-ötszázezer) Ft összegű fellebbezési eljárási illetéket, valamint a csatlakozó fellebbezés 5 000 (ötezer) Ft összegű illetékét az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. rendű felperes 1994. december hó 1. napján a 40. gesztációs héten született 4 050 gramm súllyal császármetszéssel, apgar értéke 6/8 volt. Fejlődése lassan indult meg, 15 hónapos korában kezdett járni, szobatiszta 3 és fél éves korára lett, 4-5 éves korában kezdett beszélni. 1999. évben nála ismeretlen eredetű közepsúlyos értelmi fogyatékoságot állapítottak meg. A 2000. október hó 13. napján kelt szakvéleményben közepes mentális retardációt diagnosztizáltak azzal, hogy ez az állapot születése óta áll fenn.

2002. január hó 9-10. napjain az I. rendű felperes a Önkormányzat **X Kórház** Gyermekosztályán volt kivizsgálás céljából, ahová a Gyermek Neurológiai Szakrendelés utalta, mivel az elkészült EEG nem volt értékelhető. A neurológiai szakrendelésre őt a szülei

- a II-III. rendű felperesek - vitték, mivel tisztázni akarták az állapotának okait. A 2002. január hó 10. napján altatásban végzett MR vizsgálat lelete tartalmazta, hogy a leírt elváltozás posthypoxiás állapotnak felelhet meg elsősorban; azt az MRI vizsgálatról készül filmmel együtt a II-III. rendű felpereseknek átadták. A gyermekosztály ekkor aszimmetrikus occipitális agykamra tágulatot állapított meg azzal, hogy ez feltehetően fejlődési rendellenesség lehet, amiért genetikai vizsgálatot javasoltak.

A szülők ezt követően a gyermek betegségének okait 2010. évig nem keresték. 2010. április hó 1. napjától más, **dr. S. E.** lett a házi orvosuk. A III. rendű felperes ekkor a rendelkezésére álló vizsgálati eredményekkel, orvosi dokumentumokkal – többek között a 2002. január hó 10. napján készült MRI lelettel – felkereste az új házi orvost, aki az átadott dokumentumok alapján közölte: az MRI lelet szerinti elváltozás a szülés körül elszenvedett oxigénhiányos állapotra utal, ezért érdemes utánajárni a szülés körül történeteknek. A III. rendű felperes ennek érdekében felkereste az alperest, ahol megkapta a II. rendű felperes zárójelentését azzal a tájékoztatással, hogy a szüléskor történeteket a terhességi kiskönyvbe jegyezték be. A terhességi kiskönyvben szülési szövődményként praeclampsia szerepelt. A III. rendű felperes a II. rendű felperes szülést követően készült zárójelentésével és a terhességi kiskönyvvel ismételt felkereste a házi orvost, aki tájékoztatta, hogy a praeclampsia a terhességnél fellépő nem normális állapot, s javasolta a szülés körüli eseményeknek való utánajárást.

A II-III. rendű felperesek a már 2002. évben is javasolt genetikai vizsgálatot végeztették el, majd mikor ezen vizsgálatok eredményét 2010. november hó 25., december hó 3. és 7., valamint 2011. január hó 25. napjain megkapták, megbízásuk alapján **dr. H. P.** ideggyógyász készített szakorvosi véleményt 2012. február hó 20. napján, amely rögzítette, hogy az I. rendű felperes császárral született toxemiás terhességből, illetőleg, hogy a 2002. évben készült MRI-n látszik, miszerint a bal kamrarendszer tágabb valószínűsíthetően hypoxiás károsodás talaján.

Telefonos egyeztetés után 2011. május hó 8. napján felkeresték a ... Tudományegyetemen **dr. Sz.L.** gyermekneurológust, aki a 2011. május hó 4. napján elkészült véleményében az MRI vizsgálat eredménye alapján véleményezte, hogy az megfelelhet az intrauterin aszimmetrikus periventricularis elucomalacia következményének, amely a terhesség során jelentkező toxemiás tünetekkel függhet össze. Tartalmazta a lelet, hogy a feltételezett intrauterin agykárosodás mellett a genetikai vizsgálatok alapján a genetikai jellegű megbetegedés lehetősége is felmerül.

2012. április hó 18. napján **dr. H.F.** szülész-nőgyógyász szakorvos készített a II-III. rendű felperesek felkérése alapján véleményt a II. rendű felperes 1994. évben lezajlott terhes gondozásáról és szüléséről, amely szerint az I. rendű felperes jelenlegi állapota és a hibás terhes gondozás között lehet okozati összefüggés, valamint a maradandó és súlyos agyi károsodás egy születéskori oxigénhiányos állapot következménye.

A felperesek jogi képviselőjük által a 2012. január hó 23. napján kelt levelében kártérítés fizetésére szólították fel az alperest hivatkozással **dr. Sz.L.** 2011. május hó 4. napján készített szakértői véleményre.

A felperesek a 2012. április hó 27. napján előterjesztett keresetükben vagyoni és nem vagyoni káruk megtérítésére kérték kötelezni az alperest azért, mert az orvosai nem a tőlük elvárható gondossággal és körültekintéssel jártak el a terhességvizsgálás és a szülés idején, ami miatt alakult ki az I. rendű felperes jelenlegi egészségi állapota, valamint az ezzel okozati összefüggésben náluk jelentkező károk. Nem vagyoni kártérítés jogcímén az I. rendű felperes 15 000 000 Ft, a II-III. rendű felperesek személyenként 5 000 000 Ft, míg a IV. rendű felperes 1 000 000 Ft és kamatai iránti követelést érvényesített. A II-III. rendű felperesek 1 000 000 Ft-ban határozták meg a lejárt vagyoni kárigényüket, valamint havi 20 000 Ft járadékra is igényt tartottak, ezen kívül pedig a II. rendű felperes a keresetvesztése miatt 2 000 000 Ft lejárt követelést és havi 70 000 Ft járadékigényt is érvényesített.

Az alperes ellenkérelmében a felperesek keresetének elutasítását kérte elsődlegesen a követelés elévülésére hivatkozással. Álláspont szerint az elévülés a születéskor kezdődött, míg a nyugvása legfeljebb az MRI-i vizsgálat eredmény kézhezvételéig tartott. Érdemben is vitatta a keresetet, tagadva az I. rendű felperes egészségi állapotával okozati összefüggésbe hozható mulasztás meglétét.

Az elsőfokú bíróság a 10. sorszám alatti ítéletében felperesek keresetét elutasította és kötelezte őket, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül 500 000 Ft perköltséget.

Határozatának indokolása szerint semmilyen más bizonyíték nem támasztotta alá a III. rendű felperes azon nyilatkozatát, hogy a háziorvos úgy tájékoztatta a házastársát, miszerint fennáll az orvosi mulasztás lehetősége. Ezt az akkor ténylegesen jelenlévő II. rendű felperes nem említette, és e vonatkozásban a szembesítésük eredménytelen volt. A tekintetben egybehangzó volt a II-III. rendű felperesek nyilatkozata, hogy **dr. S.E.** az MRI lelet és a terhességi kiskönyv bejegyzése alapján felvetette a terhesség vagy a szülés során bekövetkezett károsodást és javasolta az ennek való utánajárását. Önmagában az, hogy **dr. S.E.** tanú erre nem emlékezett, illetőleg azt nem tartotta valószínűnek, nem teszi az e tekintetben egybehangzó, élményszerűen előadott felperesi előadást kétségessé. Ezért nem fogadta el az elsőfokú bíróság II. rendű felperesnek a 2012. szeptember hó 12. napján megtartott tárgyaláson tett, a korábbi állítását visszavonó nyilatkozatát, különösen mivel a tárgyaláson elhangzottakat a 7. sorszám alatt benyújtott iratában is előadta a II. rendű felperes.

Elsődlegesen abban a kérdésben kellett döntenie, hogy a felperesek követelése elévült-e, mivel a Ptk. 325. §-ának (1) bekezdése értelmében az elévült követelést bírósági úton nem lehet érvényesíteni.

A Ptk. 324. §-ának (1) bekezdése szerint a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik. A Ptk. 326. §-ának (1) bekezdése alapján az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

A perbeli esetben a felpereseknek az I. rendű felperes oxigénhiányos betegségével kapcsolatos követelése a Ptk. 360. §-ának (1) bekezdése szerint a születéskor, azaz 1994. december hó 1. napján kezdődött. Az elévülés a Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése alapján nyugodott addig, amíg a felperesek menthető okból nem tudták igényüket érvényesíteni,

azaz addig, amíg egyrészt a gyermek betegségéről nem tudtak, másrészt menthető okból nem feltételezhatték, hogy ez a betegség az alperes orvosainak mulasztására vezethető vissza.

A következőket a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy az elévülés nyugvása idejének meghatározása körében az akadály megszűntét csak akkor állapítja meg, ha a károsult minden tekintetben olyan helyzetbe kerül, hogy a követelését érvényesíthesse, azaz amikor tisztába kerül azzal: a kára nagy valószínűséggel milyen okra vezethető vissza. Helytálló az a felperesi álláspont, miszerint annak megítélése orvosszakmai kérdés, hogy az I. rendű felperes egészségi állapota minek a következménye, ezért - mivel a II-III. rendű felperesek ilyen szakértelemmel nem rendelkeztek - orvosszakmai véleményre volt szükségük ahhoz, hogy az igényérvényesítés lehetősége számukra ismertté váljon. Annak érdekében, hogy ne álljon fenn huzamosabb ideig bizonytalan jogi helyzet - az időmúlás ugyanis bizonyítási nehézséget okoz -, rendelkezik úgy a Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése, miszerint csak abban az esetben nyugszik az elévülés, ha a jogosult követelését menthető okból nem tudta érvényesíteni. Az elévülés nyugvása idejének megállapításakor feltétlenül vizsgálni kell azt, hogy adott esetben menthető-e a felperesek részéről az igényérvényesítés elmaradása, azaz hogy nem tudtak arról, mi okozhatja a gyermekük betegségét. Az igényérvényesítésről szóló döntéshez ugyanis nem szükséges bizonyosság, csupán annak a lehetősége, hogy károkozás történt.

A felperesek részére már 2002. évben rendelkezésre állt olyan orvosi lelet, amely tartalmazta a posthypoxiás állapotra történő utalást, amely a szülés alatt elszenvedett hypoxiát jelenti. Ekkor még utalás sem történt a vizsgálatokat végző orvosok részéről arra vonatkozóan, hogy ez konkrétan mit jelent, így a felpereseknek menthető okból nem kellett olyan következtetésre jutni, miszerint a gyermekük állapota valamely orvosi mulasztás következménye lehet. 2010. évben a háziorvosuk már tájékoztatta a III. rendű felperest az MRI vizsgálat eredményének jelentéséről, mely szerint az a terhességnél vagy a szülésnél fellépett problémára utal, sőt javasolta is, hogy érdemes a szülés körül történeteknek utánajárni a betegség okának megállapítása érdekében. A felperesek ennek ellenére csak kb. egy évvel később keresték fel **dr. Sz.L.t**, és még további csaknem egy év múlva nyújtották be keresetüket.

A felpereseknél 2010. évig állt fenn az a menthető ok, ami miatt az alperessel szembeni kártérítési igényüket nem tudták érvényesíteni. Önmagában az nem eredményezheti az elévülés további nyugvását, hogy ekkor még nem készült olyan szakorvosi vélemény, ami tartalmazta volna az orvosi mulasztás lehetőségét. Az, hogy a háziorvos felvetette a terhesség, illetve a szülés körüli rendellenesség lehetőségét és javasolta is ennek tisztázását, az elévülés nyugvásának a megszűntét is eredményezi. Ha a felperesek ennek az ismeretnek a birtokában már ekkor felkeresnek egy szakértőt, úgy az igényük érvényesítésére egy éven belül lehetőségük lett volna. Az, hogy a felperesek előbb genetikai vizsgálatot végeztek, nem minősül olyan menthető oknak, amely miatt az elévülés tovább nyugodott volna.

Az elévülés szempontjából nem bírt jelentőséggel, hogy a felperesek jogi képviselője 2012. január hó 23. napján felszólító levelet küldött az alperesnek, ugyanis a Ptk. 327. §-ának (1) bekezdése értelmében a teljesítésre irányuló írásbeli felszólítás az elévülést szakítja meg, a

már elévült, de menthető okból nem érvényesített követelés szempontjából kizárólag a keresetlevél benyújtásának van jelentősége.

Az elsőfokú bíróság a fenti indokokra tekintettel a felperesek keresetét a Ptk. 325. §-ának (1) bekezdése alapján elutasította és őket a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes perkölségének fizetésére, amelyet mérsékelt összegben határozott meg. A felperesek teljes személyes költségmentessége miatt a le nem rótt kereseti illeték az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek terjesztett elő fellebbezést, amelyben tartalma szerint az ítélet megváltoztatásával a keresetüknek történő helyt adást, illetve az ítélet hatályon kívül helyezését kérték az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítása mellett. Az elévülés nyugvásának megszűnte tekintetében annak van jelentősége, hogy a károsult mikor került minden tekintetben a követelése érvényesíthetőségének a helyzetébe, mikor jutott teljes körűen az igényérvényesítéshez szükséges információk birtokába. A károsultnak tudnia kell arról, hogy neki kárt okoztak, s hogy ki a károkozó, illetőleg a követelés kivel szemben érvényesíthető. A háziorvosuk nem adott még feltételesen sem olyan tájékoztatást, hogy az I. rendű felperes betegsége felróható orvosi magatartás következménye lenne, márpedig ez az információ szükséges lett volna a korábbi igényérvényesítéshez. A II-III. rendű felperesek kizárólag a betegség okának feltárása érdekében kezdtek utánajárni az I. rendű felperes állapotának, mivel a viselkedése az utóbbi időben megváltozott. A felróható orvosi mulasztás lehetősége kizárólag **dr. Sz.L.** szakvéleménye alapján merült fel, így az elévülés nyugvása is ekkor szűnt meg. A felperesek terhére nem róható a passzivitásuk, azaz hogy nem maguk kutatták a betegség okait. Őket az I. rendű felperes vizsgálatai során mindig úgy tájékoztatták, hogy a betegség sorsszerű, amibe bele kell nyugodni, ám a lehetséges kórokokat senki nem közölte, és a háziorvos is csupán lefordította a korábbi koponya CT leletet, de a kivizsgálásban nem működött közre. A kivizsgálás késedelme azért sem róható fel a felpereseknek, mert az I. rendű felperes állapota az egyik szülő 24 órás felügyeletét igényelte, míg a másik szülőnek a megélhetésről is gondoskodnia kellett.

Az alperes csatlakozó fellebbezése az ítélet indokolásának azon része ellen irányult, amelyben az elsőfokú bíróság mellőzte a II. rendű felperes azon nyilatkozatát, mely szerint a háziorvos úgy tájékoztatta a házastársát, hogy fennáll az orvosi mulasztás lehetősége. Ezt a II. rendű felperes a személyes meghallgatása során kérdés nélkül adta elő, és kifejezett kérdésre két ízben is megismételte, amelynek során a III. rendű felperes idegesen fészkelődött és a saját meghallgatásakor kérdés nélkül rögtön a kijelentés cáfolatára törekedett. Utóbb a II. rendű felperes - amikor már felismerte ennek a kérdésnek a jelentőségét - a rossz emlékezetére hivatkozott, de annak nem tudta magyarázatát adni, hogy korábban miért állított ilyet. A fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte a felperesek fellebbezésével szemben a követelés elévülése okán.

Az ítéltábla a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a csatlakozó fellebbezést alaposnak, míg a fellebbezést alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben lefolytatta, ám a tényállást részben helytelenül állapította meg, ennek ellenére abból mégis helytálló jogi következtetést vont le.

A felperesek orvosi műhibán alapuló kártérítés iránti keresetére az alperes a per első tárgyalását megelőzően írásbeli ellenkérelmet nem terjesztett elő. A védekezése ennek megfelelően a 2012. június hó 1. napján megtartott tárgyaláson vált ismertté, amelyen a felek jogi képviselői mellett a II-III. rendű felperesek vettek részt. Az alperesi ellenkérelem ezen a tárgyaláson került becsatolásra a 12.P.20.862/2012/4/A/2. szám alatt, amellyel párhuzamosan a jogi képviselő azt szóban is előadta, hivatkozva elsődlegesen a követelés elévülésére, egyúttal életszerűtlennek tartva azt, hogy a felperesek 2011. májusáig az I. rendű felperes betegségének az okát ne tudták volna meghatározni. A felperesek jogi képviselője erre reagálva kifejtette, hogy a felperesek először **dr. Sz.L.** szakvéleményéből szereztek tudomást az I. rendű felperes egészségi állapotának okáról, mivel a 2002. évi MRI leleten szereplő oxigénhiányos állapotot nekik korábban senki nem magyarázta meg, ami nem is utal feltétlenül az alperes mulasztására. **Dr. Sz.L.** vetette fel először annak a lehetőségét, hogy orvosi mulasztás történt, ezt megelőzően ilyen megállapításra egyetlen alkalommal sem került sor, így a felperesekben is ekkor merült fel az igényérvényesítés lehetősége, azaz annak tudata, hogy a gyermekük állapotát nem valamilyen sorsszerű megbetegedés, hanem az alperes mulasztása okozta.

Ezt követően került sor a jelenlévő felperesek személyes meghallgatására, közülük is elsőként a II. rendű felperes nyilatkozott, aki laikusként feltehetően az alperes elévülési kifogásának és a jogi képviselőjük arra adott válaszának fényében nem volt a nyilatkozata súlyának ismeretében. Kérdés nélkül adta elő ugyanis, hogy amikor 2010. évben a férje elvitte a gyermek orvosi dokumentumait az új háziorvoshoz, arról tájékoztatták őt, hogy az MRI vizsgálat eredményén leírtak méhen belüli oxigénhiányos állapotot mutatnak és ez felveti az orvosi mulasztás lehetőségét is. Azt pontosan nem tudta, hogy mi hangzott el, de amikor hazajött a férje, annyit közölt vele, hogy valószínűleg fennállhat az orvosi mulasztás. Bírói kérdésre előadta, hogy a genetikai vizsgálat ezért merült fel bennük, mert felvilágosították őket: valószínűleg orvosi mulasztás lehet az oka a gyermek állapotának; erről az új háziorvos világosította fel őket, amikor az MRI leletet megnézte.

Ezután került sor a III. rendű felperes személyes meghallgatására, aki megértette a jogi képviselőjük elévüléssel szembeni ellenvetését és érveit, valamint tisztában volt a házastársa által elmondottak rájuk nézve kedvezőtlen mivoltával. Ő azt nyilatkozta a tárgyalóteremben jelenlévő II. rendű felperes füle hallatára, hogy a háziorvos csak a szülés körüli dolgoknak való utánajárást vetette fel, ám más nem hangzott el, és a szülés körüli oxigénhiányos állapot említésén kívül mást a feleségének sem mondott. Az ezt követően tartott szembesítés az elsőfokú bíróság megállapítása szerint eredményes volt, ugyanis a II. rendű felperes immár emlékezett: a férje a háziorvostól hazatérve csupán az oxigénhiányos állapotot említette, az orvosi mulasztást viszont nem; ezzel összefüggésben a korábbi állítására nem tudott magyarázatot adni.

A Pp. 173. §-ának (4) bekezdése értelmében, ha a tanú vallomása más tanúnak vagy a személyesen meghallgatott félnek előadásával ellentétben áll, az ellentét tisztázását szükség esetében szembesítéssel kell megkísérelni. E törvényhelyből következően a

szembesítésre a tanúk egymás közötti, illetve a tanú és a fél relációjában van lehetőség, ám a felek egymással történő szembesítésének nincs helye, így a bizonyítás szempontjából semmilyen jelentőséggel nem bírhat a meg nem engedett szembesítésnek tulajdonított eredményesség sem. Természetesen a II. rendű felperesnek lehetősége volt utóbb a korábbi nyilatkozatával ellentétes állítást tenni, de ez a korábban elhangzottakat nem tette meg nem történné, különösen annak fényében, hogy az utóbbi nyilatkozat motivációjához kétség sem fér: a III. rendű felperes személyes meghallgatása során tudatosult benne, hogy a valóság feltárásával önmagukat előnytelen helyzetbe hozta, és ezt igyekezett orvosolni.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű - és nem az ítélet indokolásában említett III. rendű - felperes ezen állítására azért nem volt figyelemmel a tényállás megállapítása során, mert azt további bizonyítékok nem támasztották alá, így a ténylegesen jelen lévő III. rendű - és nem az ítélet indokolásában említett II. rendű - felperes nyilatkozatában nem említette, és e vonatkozásban a szembesítésük eredményes - s nem pedig az ítélet 4. oldalának utolsó bekezdésében írtak szerinti eredménytelen - volt, valamint utalt a háziorvos tanúvallomására. Az ítélet tábla a fentiekben már kifejtette az álláspontját a szembesítéssel és azzal a körülménnyel összefüggésben, hogy a III. rendű felperes miért nem említette az orvosi mulasztás lehetőségéről kapott tájékoztatást.

A tanúként kihallgatott háziorvos azt vallotta, hogy a III. rendű felperessel történt beszélgetésre nem tud visszaemlékezni, de azt nem tartja elképzelhetőnek, miszerint akár a terhesgondozás, illetve a szülés körül történt problémát (amely tájékoztatás elhangzását a II-III. rendű felperesek a módosított nyilatkozatuk szerint is egybehangzóan állították), akár az orvosi mulasztás lehetőségét felvetette volna.

A Magyar Orvosi Kamara Közgyűlése által 1998. március hó 21. napján jóváhagyott, és 2010. augusztusában még hatályos etikai kódex 96. pontja értelmében az orvos más orvos képzettségét, orvosi tevékenységét (vizsgálati módszereit, a kórismére vonatkozó megállapításait, gyógyító eljárását, műtéti készségét stb.) vagy magatartását ne bírálja a beteg vagy a hozzátartozó előtt, ne tegyen kifogásoló, lekicsinylő, elmarasztaló vagy hitelrontó kijelentéseket.

Amennyiben **dr. S.E.** tanú elismerte volna a vallomásában, hogy az alperes orvosai részéről történt mulasztás lehetőségét a III. rendű felperes, mint a beteg hozzátartozója előtt felvetette volna, azzal egyúttal etikai vétség elkövetését is elismerte volna. Nem vonva kétségbe, hogy a tanú a III. rendű felperessel folytatott beszélgetés során elhangzottakra már nem emlékezett vissza, kijelenthető: az emlékezet megléte esetén sem lett volna elvárható tőle önmagára terhelő nyilatkozat megtétele akár a konkrét tájékoztatás elhangzása, akár az ilyen tartalmú gyakorlat általánosságban történő elismerése tekintetében. Ennek megfelelően a tanú vallomása sem támaszthatta alá a II. rendű felperesi nyilatkozat visszavonásának az indokoltságát.

Mindezekre figyelemmel nem volt kellő indok a II. rendű felperes fenti nyilatkozatának mellőzésére a tényállás megállapítása során, ezért az ítélet tábla a fentebb kifejtettekre - s tekintettel a Pp. 206. §-ának (1)-(2) bekezdéseiben írtakra - annyiban pontosítja az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, hogy **dr. S.E.** 2010. augusztusában

felvetette a III. rendű felperes előtt annak lehetőségét, hogy az I. rendű felperes állapotát az alperes orvosainak a terhesgondozás, illetve a szülés során elkövetett mulasztása okozta, majd a III. rendű felperes ezt közölte a II. rendű felperessel, s ők emiatt végeztettek genetikai vizsgálatot, valamint szereztek be szakvéleményt, illetőleg keresték fel a jogi képviselőjüket.

Ezen pontosított tényállás mellett még inkább adódik a következtetés, hogy az I. rendű felperesek egészségkárosodása miatt a felpereseket ért kártérítési követelés elévülésének nyugvása 2010. augusztusában véget ért, ekkor ugyanis a felperesek birtokába kerültek a kárigény érvényesítését lehetővé tevő információknak. Ehhez képest a követelés érvényesítésére a Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése szerinti egy éves határidőn túl került sor, amire a Ptk. 325. §-ának (1) bekezdése alapján nem volt lehetőség.

A leírtak miatt az ítéltábla az első fokú ítéletet annak indokolása tekintetében - a tényállási részében - helyesbítette, egyebekben a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesek a fellebbezési eljárásban is pervesztes lettek, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint kötelesek a jogi képviselővel eljáró alperes javára másodfokú perköltséget fizetni, amelynek összegét az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének b) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított, de ugyanezen törvényhely (6) bekezdése értelmében a kifejtett tevékenységgel arányosan mérsékelt, egyúttal a rendelet 4/A. §-ának (1) bekezdése szerint az általános forgalmi adóval növelt összegű ügyvédi munkadíjban határozta meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A felperesek teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 2 500 000 Ft összegű fellebbezési eljárási illetéket, valamint a csatlakozó fellebbezésnek a per tárgyi illetékfeljegyzési jogos volta folytán le nem rótt 5 000 Ft összegű illetékét - ez utóbbi vonatkozásában az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése szerint irányadóan - a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2013. február hó 20. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Pribula László sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő